

LA GRALLA

AVISOS Y SUSCRIPCIONS
SARANDI 203
AL COSTAT DEL CORREO

SETMANARI CATALÁ Y LITERARI

SUSCRICIÓN ADELANTADA
Ciutat . . . . . ps. 0.50
Campanya . . . . . » 0.60
Exterior . . . . . » 0.70

LA GRALLA

MONTEVIDEO, MARS 28 DE 1886

¿TORNARAN?

Estos Fabio ¡ay! dolor que ves ahora
campos de soledad místico collado.

De aquellas hermosas tradicions qu' eran lo mes prehuat patrimoni de la heróica y patriarcal familia catalana, res mes nos restan que 'ls tendres y encisadors recorts que com abundant cascadas de perfumadas ayguas, rodolla nostre cor de l' inmensitat d' un goig que fa glatirlo, desitjant á cada segon ab mes anhel, la tan combatuda y menys prehuada aspiració santa, que viu en nostra pensa enjovenida per l' eterna flama patria.

Y lo qu' avuy veyem estendres devant nostre, muns de runes asquerosos, mars ennegrits de miseria, camps sembrats de flors enveja y d' egoisme cínich, vil producte desitjat per aqueixos incansables elaboradors de principis polítichs; transportats á nostra hermosa pátria com germans de una felicitat suprema han sols servit pera enderrocar nostras arreladas costums, garantidas per constitucions qu' han asombrat la terra ab sa sabiesa ¿no ha de fer reneixer en nostras venas aquella sanch que fa bategar lo cor, donantli com lo torrentó á las flors que besa una vida sana y robusta ¿no ha de fer reviurer ab tot son esplendor dins nostra pensa, aquells jorns de gloria y de progrés y de grandesa?

Las negras alas de la mort han vigut á cobrir los verdosos y may marsits llores de nostras patria, servint de cabalgadura á una inmensa y pestívola missió d' ideas polítichs; qual alenada verinosa ha cremat d' arrel los

tendres y vigorosos rebrots de nostra independencia; pero la dalla talladora de la mateixa parca he de servirnos pera arrancar del capuys ufanós de nostres naixents principis lo herbam malévol de la llevar del centralisme.

¿Per qué prevaleix encar entre nosaltres ideas mortíferas qu' ens divideixen privantnos totas nostras accions si 'l fi comú de moltes ideas polítichs per cert ben oposades, son un mateix? ¿Perqué 'ls tradicionalistas catalans, que ben segurs estém qu' hu son pera defensar nostres furs, no podem ajermanarnos ab los federales?

La gent del centre, aquestos menjadors del comú fondo, bona trassa s' han donat per escampar nostra familia y aquestas cuestions de pura forma que han semblat res en lo seu principi, son avuy vallas que per asslitarlas es menester tota la forsa de voluntat y d' unió que donaria l' agrupació santa sota 'ls honrosos plechs de la barrada catalanista.

Las runas que devant nostres' estenen, per ellas mateixas tornarian á alsarse si l' alé de la independencia ó de nostra autonomia las besaba y tornaria á reneixer la gramalla del consell; lo fill de Catalunya no tindria que pagar son tribut de sang á qui sols sab recompenarlo ab la mes negra ingratitut; veurian aixemplarse nostras vilas al impuls d' una vigorosa fabricació, lliure del terrible pes d' impostos que l' esclafa, y 'l resplandent sol del progrés bessaria sos daurats raitjs sobre aquella terra, encant de Pere IV y pátria de héroes, mare de Jofres, de Borrells y Jaumes.

Despértat Catalunya; mira primer las runes qu' á ton entorn s' estenen, recorda tant sols un mot de ta gloriosa historia, y en ella hi trobarás marcada la conducta que deus seguir pera reconquistar los mes brillans florons de ta corona.

MOSSEN BORRA

LA RENAIXENSA

Lo foch que 'n la llar crema
nostre cor enardeix,
l' amor á Catalunya
es desde allí que neix.
Allí nos ensenyaren
á ser bons y honrats,
allí nos explicaren
las gestas dels passats.

Mentres un pit aleni
del poble catalá,
la nostra renaixensa
no morirá.

No 'ns manca valentía,
lo cor tenim ben fort;
la pátria catalana
encara no s' ha mort.
Tenim per recordansa
al sigle que vivim,
la guerra de la Fransa,
la guerra del muslim.

Mentre un pit aleni
del poble catalá,
la nostre renaixensa
no morirá.

En los llochs mes selvatges,
en los llochs mes llunyans,
hont hi há un pam de terra
no hi mancan catalans.
Nostra llengua es parlada
d' un pol al altre pol,
des l' eterna gelada
ahont abrusa l' sol.

Mentres un pit aleni
del poble catalá,
la nostra renaixensa
no morirá.

Camí de la ciencia
nos mena 'l pensament;
los pendons de l' indústria
fem onejar al vent.
Si á voltas nos allunya
lo modo de pensar,
per nostra Catalunya
nos tornem á juntar.

Mentres un pit aleni
del poble Catalá,
la nóstra renaixensa
no morirá.

Per dintre sas entranyas
la terra escorcollem,
si no s' hi trovan minas
reliquias hi trovem.
Desenterrant l' historia
d' est poble de titans,
nos serva sa memoria
exemple per ser grans

Mentres un pit aleni
del poble catalá
la nostra renaixensa
no morirá.

L' ayre que s' hi respira
es sols baf de vapor.
Lo progrés s' ens arrela
á dintre nostre cor.
L' entusiasme 'ns sobra;
y nostre gran esprit,
de Guttemberg ab l' obra
deixem per sempre escrit.

Mentres un pit aleni
del poble catalá,
la nostra renaixensa
no morirá.

Las nacions estrangeras
prou saben be qui som;
recordan nostras glorias,
recordan nostre nom.
L' enteresa coneixen
de fermas voluntats;
y nostras veus s' uneixen
pera cantar plegats:

Mentres un pit aleni
del poble catalá,
la nostra renaixensa
no morirá

ARTUR GALLARD

Senyor En Pere Pau Perera y Pi

Molt senyor meu:
Lo senyor Director de LA GRALLA, m' ha
fet á mans vostre escrit de data 22 del cor-

rent mes, en que à mes d' usar molts mots mal avinguts ab la cultura y delicadesa, feu carrechs á mon amich mister *William Xarau* á qui ni enteneu ni coneixeu.

Tot justament la composició titulada *Lo Missatge*, es una crítica de lo que vos preteneu critiqueijar. *Lo Missatge*, ab lo tó y colorit cómic que té, per ningú, (salvo vostre sapientíssima crítica) que tinga sentit comú, ha sigut pres en altre sens que 'n lo de crítica á las poesías, que, ab gran ampulositat de llenguatge y molt enfarfech de mots nous ó arcaïsmes, fan las delicias de los tontos y brétols, com vos diheu, que no entenen *jota* de versos ni de literatura.

No té cap culpa mister *Xarau*, ni jo tampoch, de que la vostre dona estingués en beta ó en cinta y que l' hi succehís, lo que vos diheu á nostre Director, (y entre paréntesis, vos donch l' enhorabona) perquè si tot lo que feu, es com la *missiva*, de que m' ocupo, val mes que la vostre dona haja malparit, que no que vos havés fet pare d' un altre *fenómeno*.

Referent á lo que passá al vostre xicot gran me 'n alegro, perquè tindreu que comprar l' unguent *JOB* pera que curi com es degut, puig es un remey segur tractantse de floncos, tumors y altres bonys.

No comprench com podian glassarsavos los menuts ab la calor que feya, 'l dia que lo *gat* vos va trencar lo porró, mes tinch per segur que á horas d' ara ja 'ls tindreu desglassats, de lo que m' alegro de tot mon cor.

Hi demanat á lo senyor Director la llicencia pera adressarvos aquestas ratllas avans qu' éll donguís compte á mon amich *Xarau* de vostre missiva, perquè espero que passat lo trastorn que vos dongueren la vostre dona, lo Rafel, lo gat y lo porró, regoneixereu que quant escribíreu l' esmentada no estabau per gayres brochs y no *sapiguen* en que venjarvos, ho fereu dihent mal de vos mateix, puig altre cosa no sé trobar (fora l' irreverencia) en la crítica que feu de vostre ignorancia.

Esperant sentirvos cantar lo *mea culpa* en llatí, rebeu los saludos d' aquest *raspirol* trovador, qual valor no *mimva* devant d' un ganivet *cuyntrol* y es

ROCH RAMON REIG Y RAJADA

L' ÚLTIM DUPTÉ

Al ser ja propet del dia
en que 's tindrà de ordená
l' aprenent de capellá
va perdent goig y alegria.

Veu que seria un afront
en aquells moments desdirse;
pero... ¡es tant trist despedirse
dels mil trencacolls del món!

Per fi, veyent que 'l sèu mal
creix, encara qu' ell l' oculta,
resól tení una consulta
sèria, postrera, formal.

Va á veure, ab los ulls plorosos,
á un canonge d' experiència,
y aixís en la conferencia
parlan los dos religiosos:

—Pare, veig que al prepararme
per pronuncíá 'l vot etern
inspiracions del infern
neixen en mí per desviarme.

—¡Hola! ¿Duptas? Mal negoci.
¿Qué hi ha aquí que 't fassi pó?
¿Es que has perdut l' afició
que duyas al sacerdocí?

—¡Oh, nó! Pero m' entristeixo
quan penso que, al sé ordenat,
perdo ja la llibertat
y en esclau me converteixo.

—¿Quí ho diu aixó? ¿Esclavitut
en nostra classe noble?
¡Nosaltres... los reys del poble...!
¿Qué 't pensas? ¿Qué t' has cregút?

—Vervi-gracia: ¿jo podré,
tal com ara, fumar puros?

—¡Mientras t' hi gastis bons duros
y no 'l fumis pèl carrè....!

—Jo 'm dono mólt bona vida:
¿podré fer com hasta aquí?

—La butxaca ho té de dí:
ella 't donará la mida.

—¿Podré anar planxat, y dú
lo rellotje y la soguilla?

¿Podré fer la bescambrilla?

—Si, home, sí: hasta 'l trenta hú

—¿Podré...? —¡Noy, no parlis més!

Podrás fé 'l que fan los altres.

¿Qué 't pensas que som nosaltres?

Pues som iguals als demès.

Si lo que t' está tentant
es tot aixó que ara has dit,

fora escrúpuls desseguit
y ja t' estás ordenant.

—¡Ah, pare! Hi ha en aquest món
cosas molt més grans encara.

—¡Bó! ¿Qué t' embolicas ara?
Veyám ¿Quínas cosas son?

—La vritat, no ho goso á di

—¿No gosas? Ja es més xocant

¿Qu' es aixó tant important
que á tú t' atormenta així?

—¡Que no podém tenir dona.....!

—¡Ah, cap de pá! ¡M' ho pensava!

¡Ves per qué s' atormentava!

¿Qué no tením majordona?—

Al sentí aixó, l' ignosent

s' aixeca tot pressurós

y abrasant al religiós,

l' hi diu ab alegre açcent:

—¡Gracias mil! Han fugit ja

mos pesars inmensos, pare:

vosté disposa; desde ara

quan vulgui, soch capellá.

C. GUMÁ

Á L' ESPECTATIVA

Los temps son d' espectativa, diuhen ab
molt énfasis 'ls diaris.

Estém á la espectativa de grans acontexe-
iments, murmura en veu baixa la gent.

Si senyors, la espectativa es avuy dia la
frase sacramental.

Se trovan amichs ó coneguts pel carrer,
s' aturan y sense preguntarse ni per la sa-
lut ni pel temps, que ara sembla qu' aixó no
interessa gayre, paí..... se descarregan las
primeras escopetadas:

—¿Qué passa, qué 's conta, tu creus que
será vritat que..... (Aquí 'l qu' interroga posa
un pam d' orelles per no perdre un sol mot
de la resposta de l' altre).

—Hi ha que... aixó 's compren... en las cir-
cunstancias actuals..... lo pays..... l' Estat.....
lo comers..... vaja, ja m' entens.

—Oh! si. No sé pas lo qu' has volgut dir.

—Qué ets tonto! Veurás, pera dirtho més
clar, y créume noy, (nova inflexió de veu y
aire misteriós) hem arriuat en un estat, y ho
sé de cert, eh? que estém..... á la *espectativa*.

D' aquestas escenas ne presenciarán á cada
moment.

¡Vegi qui 's compromet per res!..

També 'm poso jo á la *espectativa prudencial*.

A la *espectativa* hi está lo xicot enamorat
que espera un *sí* y se l' hi transforma en
carbassa.

Hi ha rich qu' está á la *espectativa* de tor-
narse pobre com una rata, com hi ha pobre
qu' espera posarse las botas á las costellas
de tontos y caps verts.

Molts comerciants no s' entenen de *cuentas*
ab tants comptes com 'ls hi deuhen; pero
ningú 'ls hi empeta la basa: conservan la
dolsa esperansa, la *brillant* perspectiva de
que están també á la *espectativa* .... de *que-
brar*.

A millers ne conech que ab lo millor desitx
del mon, ab mes bona fé qu' un sant, tindrán
á la *espectativa* de cobrar á nel amo de la
casa, magatzamé, carnicer y flaquer.

A la *espectativa* hi está lo llatiné qu' en-
suma una safata plena de melindros, pals de
Jacób y «guardias civils» ensucrats, y que 's
desespera de no poder comensar lo preu fet,
be sia perque no l' hi deixan arrimar ó per
vergonya.

Pobrets de nosaltres si no estessim á la
espectativa de que ab lo temps madurarán
las nespras, s' engreixará 'l porch pera ferne
groxudas butifarras, l' oliver 'ns donará son
oli per amanir l' ensiam, mel l' abella, fruyt
la canya y grossas atmellas l' ufá atmetler,
qu' aquestos tres ingredients son l' ánima de
Nadal, perque un Nadal sense turróns se-
ria com un pegat en un banch.

Y tot ho esperem de la ditxosa *espectativa*,
que té una llargaria interminable.

Per xó, 'ls hi aconsello que no s' encapar-
rin, que després de la tempesta be la bonan-
sa, y las burlas son com las professons qu'
entran d' ahont surten...

Si es poch salaguera la cassussa qu' atra-
vessem ó que 'ns *atravessa*, pensin que Deu
va patir més per nosaltres.

Fem com los polítichs: posemos en una *ac-
titud expectante*.

Y prou d' *espectativas* perque tinch por de
una relliscada.

ENRICH RÁFOLS.

UNA CONQUISTA

—
 Jo vaig veure à la Madrona
 certa tarde à la Palmera;
 xicota més salamera
 no 's coneix à Barcelona.
 Tenia un ull, ay quin brillo!
 un nas, que ni fet exprés,
 y una boqueta que... rès,
 ni una verge de Murillo.
 Cap com ella al ball n'hi havia;
 jo al véurela tant hermosa
 li vaig di ab véu carinyosa.
 ¡Ay filla,
 que m' agradaria!

—
 Va mirar d' una manera,
 Volguent dir: — No tingas por.
 —¿Te compromís?— No senyor,
 contestà á la carrera.
 Li dono 'l brás y 'm segueix;
 tot ballant los rigodons,
 m' anava fent reflexions
 y pensant: ja tenim peix.
 Tot justet mitj ball seria,
 prop l' orella li vaig di:
 —Si sempre ballés ab mi,
 ¡Ay filla,
 que m' agradaria!

—
 —No tinch cap inconvenient,—
 va dir fent la mitja rialla
 —¡Ganga, noy! vaig pensar. ¡Calla!
 sembla que 's gira bon vent!
 La convido al café y ¡plam!
 ¿Si ho va acceptar? No 'ls dich ré.
 Ja no més faltava esqué
 perque s'enganxés al am.
 —Per casualitat ¿tindria
 relacions? Que nó 'm va dir.
 —Donchs si 's volgués casá ab mi
 ¡Ay filla,
 que m' agradaria!

—
 Al ball següent, va explicarme
 de que feya, ahont trevallaba,
 y que dormia y menjava
 aprop del carrer del Carme,
 y que estava rellogada
 en un pis de dugas guetas,
 que se 'n feya sis pessetas

y dos rals cada mesada.
 Jo llavors, sens cap mania,
 li vaig dir fent un somris:
 —Si pogués ana 'l seu pis,
 ¡Ay filla,
 que m' agradaria!

—
 —Quan vulgui. Donchs si m' invita
 —La porta oberta tindrà.
 —Donchs li juro que demá
 vindré á ferli una visita.
 A l' endemá, tot mudat,
 á dos quarts de tres en punt,
 ja 'm tenen escala amunt
 fins á dalt prop del terrat
 La vaig trobar que cusia;
 després de ferli un petó,
 vaig exclamar: ¡Ay Senyó!
 ¡Ay filla,
 que m' agradaria!

. . . . .
 Y altrás cosas vos diria
 del que després va venir
 ¡Si tot vos ho pogués dir!...
 ¡Ay fills,
 que us agradaria!

L. COSTE

TEATRE

¡MAL PARE!

*Drama de D. Joseph Roca y Roca, estrenat
 en lo teatre de Novetats*

OPINIÓ DE LA PREMPSA DE BARCELONA

La *Publicitat* en sa edició del matí, no pot donar compte per falta de temps del éxit de l' obra la califica de verdaderament notable y diu que demostra grans condicions d' escritor dramátich en son autor y afegeix:
 «A dos quarts de dotze se habian representar los tres primers actes en los que hi ha escenas de vivíssim y palpitant interés, tipos dibuixats ab maestria.

»L' éxit sigué tant ruidós com merescut, sent cridat l' autor al prosceni repetidas vegadas.»

La *Renaixensa*, reservant ocuparse de la

obra ab més extensió, consigna que la concurrència numerosa que ocupava el teatro, aplaudi un sens número de vegadas al autor y als actors de sa notable producció, éssent cridats á las taulas repetidament, sobre tot en l' acte tercer, que va ser lo que més emocioná al público.

Lo *Diari de Barcelona* dedica á l' obra un llarch suelto. Diu que l' obra pertany al género francès; qu' en sos primers actes recorda las obras de Sardou y Dumas; y en los altres dos entra en lo melodrama. Consigna que 'l fi es moral pero que lo pintura del vici es massa viva. Reconeix que l' argument de *¡Mal Pare!* té interès en tots los actes que es desarrolla ab naturalitat y sense efectes forsats en lo primer y segon actes. S' ocupa dels personatjes, fent notar que tenen molt relleu y que algun d' ells se sembla á alguna persona coneguda. Lamenta no obstant las tendencias del modern teatre francès que segueix l' obra del Sr. Roca.

En lo desaarrollo de l' obra, afegeix, ha demostrat lo Sr. Roca y Roca molta habilitat y coneixement del teatro. Per atreure l' atenció del auditori no acut á efectes de relumbrón, á escepció empero de l' escena melo-dramática del robo en l' acte quart, y á pesar de aixó, logra que l' interès se sostinga durant tota la producció y de un modo especial en los tres actes primers. Alguna inverossimilitut que segons havém indicat, s' adverteix en l' escena, no perjudica al interès general del drama. Contribuheixen á sostenir-lo las escenae bén trassadas que se succeheixen las unas á las altrás ab diálech mogut, salpicades en determinats moments de xiste de bona lley y de pensaments d' efecte, encare qn' en los últims actes ab la tendencia social més ó menos encuberta que té també 'l melodrama francès.»

El *Barcelonés* dona comte de la primera impresió de l' obra en un suelto concis; pero expressin:

«Notable baix tots conceptes es lo drama *¡Mal pare!* de D. Joseph Roca y Roca, estrenat anit en lo teatre de *Novedats*, pues ademés de la novetat del assumpto, la pulcritud del llenguatge y l' observador estudi que demostran los tipos, es obra atrevida, de desarrollo gegant y desenllás complert. L' éxit sigué ruidos y l' autor rebé una ovació.»

La *Crónica de Cataluña* dedica á l' obra entusiasta article. Cosigna que l' éxit sigué satisfactori y justificat: diu que 'l drama «*¡Mal pare!*» inicia un nou derrotero pèls autors qu' escriuhen pèl autors qu' está destinat, no com moltas produccions á viure sols en la temporada en que s' estrenan, sinó á tenir llarga existència y á ser representat en tots los teatros ahont funcionan companyías catalanas.

Reconeix que tots los elements del drama que ha adoptat l' autor per formar l' argument y desenvolhar-lo ab maestría, están presos de la vida real. Analisa y justifica 'l caràcter de cada personatge y diu:

«Conforme anava coneixent l' espectador lo caràcter de cada un d' ells, si era persona observadora 's diria: «Ja n' hi conegut algun que s' hi sembla.»

... «Lo millor acte de l' obra es lo tercer. Son interès creix per moments, los efectes escènichs están trasats ab maestría y hi ha en ell escenas dignas dels millors dramaturgos. Qui concebeix y desarrolla un acte com lo tercer de *¡Mal pare!* es digne de figurar entre 'ls autors de primera linea.»

Amor d' un fondista

Un fondista jo conech
que no ha passat desenganys,
y qu' es bastant alt y sech
y que té prop de trent' anys.

Arrimat sempre als fogons
no s' ha cuydat molt de donas
y com no ha sofert passions
tampoch sab quinas son bonas.

Fa algun temps vegè una nena
que viu devant de la fonda,
bastant pitera y morena,
y de llavors que la ronda.

Son nom va sentir un dia
mentres ne rostia un ánech,
y va dir plè d' alegria:

- Tinch la payella pe 'l mánech.—

Y com ja sentia amor
creixian sas ilusions,
sentint mes foch en son cor
que no pas dintre 'ls fogons.

Y seguintne sa taleya
de vigilar no 's cansava,

pera observar si la veyá
quan de son pis ne baixava.

Pochs dias després vejé
que sos ulls se 'l van mirar,
y entussiasmantse digué:
—¡Que dols deu sé' aquest menjar!

Mil pensaments son cap feya
de tant que ja la estimava,
y pensanhi sol somreya
ab lo goig que li esperava.

Per fi un vespre ple d' amor,
en lo carrer van trobarse,
y ell content obrintli 'l cor
li va parlar de casarse.

A lo que sens medità
tal sorpresa inesperada,
la nena li contestá:

— Dispensi, ja soch casada—

Y 's quedá 'l pobre fondista
ab un pam de nas, plantat,
y mormurant ab veu trista:

—Ara si que hi fet salat.

M. GARDÓ.

NOVAS

Tingué lloch en lo *Teatre del Circo* l' anunci
ciat *banquete* commemorant l' aniversari de
la proclamació de la proclamació de la Repú-
blica á Espanya.

Va ser un acte imponent y magestuós, que
posá en evidència l' entussiasme inextingible
que anima als antichs republicans històrichs
y la fé que 'ls principis inspiran á la juventut
avansada.

Los senyors Torres, Martí, Chacon, Junoy
Parellada, Aguilera, Sampere y Miquel, Al-
sina, Morayta y Corominas, pronunciaren
discursos que foren estrepitosament aplau-
pits pel numerós públich qu' omplia 'l local.

Lo local estava brillantement disposat, plé
materialment d' una concurrència entussias-
ta y realsat per la presència de numerosas y
distingidas senyoras y senyoretas.

+

L' editor Sr. Lopez, publicarà una gramá-
tica del *Volapuk*.

Lo *Volapuk* es la nova llengua universal
que acaba de inventarse.

Diu un periódich de Madrid qu' el número
dels que pretenen ser elegits diputats per las
próximas córts, ascendeix á 12 mil.

PIFIAS

Lo senyor Cartavio 'ns ha endressat una
carta desde Buenos Aires suplicántnos que
desmentíssim la nova que donaren varis pe-
riódichs de qu' éll era lo redactor de *La Tri-
buna Popular*, d' aquella ciutat.

Nostre amich no s' ocupa per rés absoluta-
mente d' assumptos d' aquesta república, per
estar enteramente dedicat á las taleyas pro-
pias de sa carrera.

+

Creyem que serán llegidas ab gust las
apreciacions dels diaris de Barcelona que
publiquem en altre secció, referentas á lo nou
drama «¡Mal Pare!» del popular escriptor y
conegut poeta En Joseph Roca y Roca.

+

Nostre amich En Rafel Carrillo ha entrat
á formar part de la redacció de nostre col-
lega «La Prensa Española» de Buencs Aires.

Felicitem al esmentat diari per la adquisi-
ció de un escriptor tan castís com notable, 'l
qual á un ver sentit práctic, té condicions
que 'l recomanan.

VUYTS Y NOUS

Un senyor que tenia un criat molt curios,
estava un dia escrivint una carta mentres lo
seu doméstich, per sobre de l' espatlla anava
llegint lo qu' escrivia.

Se 'n adoná 'l senyor, y, fent lo dissimulat,
escrigué 'l següent párrafo:

«Moltas més cosas podria dirte; pero tinch un animal que 'm mira...»

Lo criat tornantse tot roig, s' enretira y diu:

—Ay, no senyoret; jo no veig res.

Un botiguer de una ciutat del interior havia anat á pendre banys de mar, y al tornar á casa sèva, va dir á la sèva dona:

—Tú no has vist may 'l mar çveritat?

—No, responguè ella, y no per falta de ganas

—Tè, dona tè, diguè entregantli una ampolla.

—¿Y qu' es aixó?

—Una ampolla d' aygua de mar. Te li portada perque te 'n formis una idea.

Cantarelles

La pobre Rosa sempre fa ulleras
y 's torna prima mateix que un dit,
y es que somnia ¡pobre xicota!
que se la menjan totas las nits.

—

Me agradaría sabé
y no ha arrivo á lográ
si 'l que va inventarne l' honra
se la vá sabé guardá.

—

Quan vulguis parlarme, noya,
«si algun cop aixó desitjas»
avisam, vindré ab paraigvas
per que tú parlant m' esquitxas.

JULIO JENER.

Conta la crónica que un frare predicava y á lo millor del sermó la major part del auditori estava pesant figas y roncant á tot drap.

De prompte 'l frare 's posa á donar lo crit de «¡foch! ¡foch!» La concurrencia 's desperta sobressaltada, y alguns preguntan:

—¿Ahont es lo foch?

—¡Ahont voléu que siguil ¡Al infern! respón lo frare. Allá cremarán eternament los que mostran tant escassa devoció.

Cinch minuts després, tothom tornava á roncar.

Cullit al vol en un carrer:

—Una gracia de caritat per la mor de Déu!

diu un pobre á un seyor que passa. Apiádis de mí senyoret; soch un pare ab tres criaturas...

Lo senyor respon:

—Miréu, mestre, jo 'n tinch cinch y no demano res á ningú,

En una presó:

—¿Perqué está prés vosté? van preguntarli á un jove, que feya tres mesos que hi era.

—Per massa amor á las lletras, va respondre.

—¿Es periodista?

—No senyor, dependent de comers y m' acumulan que vaig robar unas lletras de cambi.

Epigramas

Deya l' hereu Bartomeu
á sa vehina hortelana:

—La vostra burra Joana,
sempre brama quan me veu.

Al senti di aixó al hereu,
rihent ella, contestá:

—No 'n fassis cas, sol bramá
quan hi há un burro prop seu.

—

Llevant una criatura
la llevadora exclamá:
—Don Ventura, ja es *papá*
de un nen. ¡Quina hermosura!

Desde 'l cap á la cintura
es com sa mare, si á fé;
del *demés* es com vosté:
no hi há trampa, don Ventura.

A. ROSELL

Era una nit que plovia,
y anantme'n cap á retiro
sento que 'm cridan, me giro
y 'm trobo ab la Rosalía.

—Hola, çahont vá?, me diu tot rihent.

—Mira, re, á casa á sopá:
çy per qué riu?

—Perque vá
ab paraygua tan dolent.

—Aquest tó de mofa 'm cou,
sápiga ja que se 'n riu
que aquest paraygua que diu
no 'l porto sinó quan plou.

N. CASTELLÓ Y M.